

Ég; Tómas Ísleifsson, hef hér smíðað afrit með þýðingu á íslensku, af boðskap írönsku hetjunnar Maral Salmassi. Slóð hennar er: <https://maralsalmassi.substack.com/>

Á vefsvæði hennar sést hvernig illt íslam er að nota „...the Useful Idiots in the West ...“ til að ná því markmiði *Kóransins* og *Muslim Brotherhood* að öllu mannkyni verði stýrt af einu kalífati.

The Racism of Low Expectations: How the Left Normalizes Theocracy

MARAL SALMASSI

MAR 2

When leftist politicians and activists cry “No War With Iran”, it has nothing to do with empathy for the Iranian people. If someone who has never mobilised the language of human rights for executed protesters, persecuted minorities, raped prisoners, or silenced dissidents suddenly discovers legal purity when a sadistic theocrat is removed, then what they’re defending is not a universal principle. It’s a narrative.

However, this isn’t a war against Iran; this is a hostage rescue operation that not only liberates 90 million Iranians but also frees the world from the most pernicious and wicked terrorist regime on earth.

These self-anointed humanists don’t build their moral authority on competence, sacrifice, or responsibility. They build it on posture. On being seen as morally superior. It’s aesthetic virtue — curated, displayed, applauded. And once your entire identity rests on occupying the moral high ground, you will defend that perch at any cost.

So when reality intrudes — when 30,000 civilians are slaughtered, LGBT communities are erased, Hamas and Hezbollah are financed, hostages are taken, rape is used as a weapon, people are starved and turned into human shields — and the perpetrators are the very forces these “humanists” have shielded or romanticized, they don’t reassess.

They double down.

Why?

Because admitting error would bring the whole structure down, it would cost them status. It would fracture their tribe. It would expose that the moral clarity they project is nothing more than scaffolding for a fabricated identity.

And no — this isn’t innocent confusion. They are well aware of the asymmetry. They feel the dissonance. It’s there, gnawing. But acknowledging it would mean social exile, professional consequences, and ideological humiliation. The rewards of conformity are simply too high.

So this is not just hypocrisy. It's a choice. A choice that constructs a moral hierarchy.

Liberal democracies are subjected to maximalist moral scrutiny because they claim human rights as their foundation. Theocratic and authoritarian regimes, meanwhile, are judged against a degraded baseline — “that’s just their culture,” “that’s how the region works,” “don’t impose Western standards.” The more openly brutal the regime, the more it is excused as structurally inevitable.

That is racism of low expectations. It is Orientalism dressed up as progressivism.

The inversion is grotesque: the more barbaric the regime, the less outrage it provokes — because it doesn’t violate their assumptions. And just like that, brutality fades into background noise.

Humans can live with staggering internal contradictions if the social incentives compensate for them. Applause numbs conscience.

And here lies the tragic irony: many of these LARPS claim to defend the Iranian people. Yet they rarely center Iranian dissidents, women ripping off their hijabs, ex-muslims, imprisoned activists, and executed protesters. The slogan “anti-war” drowns out the screams from Evin Prison.

For us in the diaspora — for minorities who have actually lived under these regimes — this is not theoretical. It feels obscene because the victims vanish behind slogans. Because our reality is reduced to someone else’s moral performance.

Our anger isn’t about inconsistency. It’s about abdication—moral abdication masquerading as virtue.

And that is pure wickedness.

Kynþáttafordómar lágra væntinga: Hvernig vinstrimenn [ekki allir – t.d. ekki T.Í.] fela illt eðli alræðisstjórnunar, sem hefur „fengið vald sitt úr hendi guðs almáttugs“.

Þegar vinstri sinnaðir stjórnámamenn og aðgerðasinnar hrópa „Ekkert stríð við Íran“ hefur það ekkert að gera með samúð með íranska þjóðinni. Ef einhver sem hefur aldrei virkjað tungumál mannréttinda fyrir aftökum mótmælendum, ofsóttum minnihlutahópum, nauðguðum föngum eða þaggað niður andófsmönnum uppgötvar skyndilega lagalegan hreinleika þegar sadískur guðræðismaður er tekinn af stóli, þá er það sem þeir eru að verja ekki alhliða meginregla. Það er frásögn.

Hins vegar er þetta ekki stríð gegn Íran; þetta er björgunaraðgerð fyrir gíslatökur sem ekki aðeins frelsar 90 milljónir Írana heldur frelsar einnig heiminn frá skaðlegustu og illgjörnustu hryðjuverkastjórn jarðar.

Þessir sjálfskipuðu húmanistar byggja ekki siðferðilegt vald sitt á hæfni, fórn eða ábyrgð. Þeir byggja það á líkamsstöðu. Á því að vera taldir siðferðilega yfirburðamenn. Það er fagurfræðileg dyggð - valin, sýnd, klappað. Og þegar öll sjálfsmynd þín hvílir á því að sitja á siðferðislegum hæðum, munt þú verja þann stað hvað sem það kostar.

Þegar veruleikinn ræðst inn í myndina – þegar 30.000 óbreyttir borgarar eru myrtir, hinsegin samfélög eru útrýmt, Hamas og Hezbollah eru fjármögnuð, gíslar teknir, nauðganir eru notaðar sem vopn, fólk er svelt og breytt í mannlega skildi – og gerendurnir eru einmitt þau öfl sem þessir „húmanistar“ hafa varið eða rómantískt gert, þá endurmeta þeir ekki.

Þeir tvöfalda álagið.

Hvers vegna?

Vegna þess að það að viðurkenna mistök myndi fella alla uppbygginguna, það myndi kosta þá stöðu. Það myndi brjóta ættbálkinn. Það myndi afhjúpa að siðferðisleg skýrleiki sem þeir sýna fram á er ekkert annað en uppbygging fyrir uppspunna sjálfsmynd.

Og nei – þetta er ekki saklaus ruglingur. Þeir eru vel meðvitaðir um ósamhverfuna. Þeir finna fyrir ósamhljóminum. Hann er þarna, nagar. En að viðurkenna það myndi þýða félagslega útleið, atvinnulegar afleiðingar og hugmyndafræðilega niðurlægingu. Umbunin fyrir aðlögun er einfaldlega of mikil.

Svo þetta er ekki bara hræsni. Það er val. Val sem býr til siðferðislegt stigveldi.

Frjálslynd lýðræði eru háð hámarks siðferðilegri skoðun vegna þess að þau gera ráð fyrir mannréttindum sem undirstöðu. Guðræðisleg og einræðisleg stjórnkerfi eru hins vegar dæmd út frá niðurlægðum grunnlínunum - „þannig er menning þeirra“, „þannig virkar svæðið“, „þröngva ekki vestrænum stöðlum“. Því opinskátt grimmdarlegra sem stjórnin er, því meira er hún afsökuð sem óhjákvæmileg í eðli sínu.

Þetta er kynþáttafordómar lágra væntinga. Þetta er austurlensk stefna klædd sem framfarasinna.

Snúningurinn er gróteskur: því barbarískari sem stjórnin er, því minni reiði vekur hún - vegna þess að hún brýtur ekki gegn forsendum þeirra. Og svona hverfur grimmdin í bakgrunnshljóðið.

Menn geta lifað með ótrúlegum innri mótsögnum ef félagslegir hvatar bæta upp fyrir þær. Klappar deyfa samviskuna.

Og hér liggur hörmulega kaldhæðnin: mörg þessara LARPS segjast verja íranska þjóðina. Samt sem áður snúast þau sjaldan um íranska andófsmenn, konur sem rífa af sér hijab, fyrrverandi múslima, fangelsaða aðgerðasinna og aflífaða mótmælendur. Slagorðið „stríðsandstæðingur“ kæfir öskurinn frá Evin-fangelsinu.

Fyrir okkur í útlöndum – fyrir minnihlutahópa sem hafa í raun lifað undir þessum stjórnarháttum – er þetta ekki fræðilegt. Það finnst dónalegt vegna þess að fórnarlömbin hverfa á bak við slagorð. Vegna þess að veruleiki okkar er dreginn niður í siðferðilega frammistöðu einhvers annars.

Reiði okkar snýst ekki um ósamræmi. Hún snýst um afsögn – siðferðilega afsögn sem þykist vera dyggð.

Og það er hrein illska.